

ת"פ 12342/12/15 - רון יעקב בן יוסף עטיה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 12342-12-15 מדינת ישראל נ' בן יוסף עטיה

בפני כבוד השופט עמית פרייז
מבקש/נאשם
ע"י עו"ד אבנר אשד
נגד
מדינת ישראל
משיבה/ מאשימה
ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום מחמת "סיכון כפול"/"כבר זוכיתי כבר הורשעתי".

רקע

ביום 7/12/15 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה.

עפ"י הנטען, ביום 4/1/14, החזיק הנאשם במשתלה ברחוב הארז 1 במושב בורגתא (להלן: "המקום") בכלב מסוג רועה קווקזי בצבע לבן. באותו המועד, בשעה 11:30, הלכה צע (להלן: "המתלוננת") בסמוך למקום. בנסיבות לעיל, יצא הכלב מן המקום, אשר לא היה מגודר באופן מלא, קפץ לעבר המתלוננת, ומשהיא נמלטה ממנו, רדף אחריה ונשך אותה, ובכך גרם לה חבלות. בהמשך, למקום הגיע אב, פקח מועצת עמק חפר במחלקה הוטרינרית, בכדי לתפוס את הכלב, והבחין בכלב כשהוא משוטט מחוץ למקום. הפקח ניסה ללכוד את הכלב, אשר נשך אותו, ובסופו של דבר נלכד הכלב.

לביסוס טענתו, הנאשם לתיק קודם- פק"ח 62347-03-14. בכתב האישום בתיק זה, אשר הוגש ביום 30/3/14, יוחסו לנאשם עבירות על חוק העזר לעמק חפר (פיקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים) ועבירות על החוק להסדרת הפיקוח על כלבים. בסעיף 1 לכתב האישום נכתב כי ביום 4/1/14, בשעה 13:22 או בסמוך, שוטט כלבו של הנאשם מסוג פירנאי בצבע לבן- בז', בשטח ציבורי בשוב בורגתא ללא רצועה ומחסום לפיו. בסעיף 2 נכתב כי באותו המועד נשך הכלב את מר אב, פקח המועצה האיזורית עמק חפר וגרם לו לחבלות, ובסעיף 3 נכתב כי במועד הרלוונטי היה הנאשם הבעלים והמחזיק של הכלב. ביום 28/6/15 הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו סעיפים 2 ו-3 נמחקו מכתב האישום, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, הורשע ונגזר דינו.

הבקשה הנוכחית

הנאשם טוען כי נוכח ההליך בתיק הקודם יש לבטל את כתב האישום בתיק הנוכחי.

המאשימה מתנגדת לביטולו של כתב האישום, אולם היא מסכימה לתיקון כתב האישום באופן בו ימחקו ממנו סעיפים 4-5, אשר עוסקים בנשיכתו של הפקח ב. כלומר, על אף שהמאשימה טוענת כי כל כתב האישום אינו מהווה סיכון כפול, נראה כי אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם הועמד בסכנת הרשעה בגין האירוע המתואר בסעיפים 4-5 לכתב האישום הנוכחי.

נוכח האמור לעיל, בהיעדר מחלוקת באשר לסעיפים 4-5 לכתב האישום, יש להכריע האם הנאשם נדון, או עמד בסיכון להרשעה, בגין המתואר ביתרת כתב האישום.

טענת "כבר הורשעתי/כבר זוכיתי" קבועה בסעיף 5 לחסד"פ:

"אין דנים אדם על מעשה שזוכה או הורשע קודם לכן בשל עבירה שבו; אולם אם גרם המעשה למותו של אדם, דנים אותו על כך אף אם הורשע קודם לכן בשל עבירה אחרת שבאותו מעשה; "הרשעה", לענין סעיף זה - לרבות העמדה למבחן ללא הרשעה תחילה."

טענת ה"סיכון הכפול" מהווה בעצם הרחבה של טענת "כבר הורשעתי/כבר זוכיתי". כך, בעוד שהמבחן לענין טענת "כבר הורשעתי/כבר זוכיתי" הוא האם קיים פסק דין מרשיע או מזכה כנגד הנאשם, הרי המבחן לענין הסיכון הכפול הוא האם הנאשם עמד בסכנת הרשעה בגין האירוע המתואר בכתב האישום. כמו כן, על מנת לבסס טענה של סיכון כפול יש לבחון האם היסוד העובדתי בעבירות בהן הואשם הנאשם בשני כתבי האישום זהה (ראה ע"פ 1004/04 (מחוזי נצ') **אמל נ' מדינת ישראל**).

הנה כי כן, לבירור שתי הטענות לעיל אין צורך בהשוואת הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם בהליכים השונים, ואף לא בהשוואת התוצאות של המעשים שיוחסו לו בשני ההליכים, אלא להשוואת המעשים המגבשים את העבירות בשני ההליכים.

בענייננו, הנאשם הואשם במסגרת כתב האישום הנוכחי בעבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, שנוסחה להלן:

338. (א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

...

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו;

בתיק הקודם הורשע הנאשם בעבירות שנוסחיהן יובאו להלן:

סעיף 5 (א) לחוק העזר לעמק חפר (פיקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים) התשמ"ט-1988: **"לא יחזיק אדם בעל חיים במקום ציבורי ולא ירשה אדם כי בעל החיים יוחזק במקום ציבורי אלא אם כן הוא קשור היטב ויש מחסום על פיו."**

סעיף 11 (א) לחוק להסדר הפיקוח על כלבים, התשס"ד - 2002: **"המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - החצרים), אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר."**

ניתן לומר כי קיים דמיון רב בין היסודות העובדתיים של העבירה בה הואשם הנאשם בכתב האישום הנוכחי לבין היסודות העובדתיים של העבירות בהן הואשם בכתב האישום בתיק הקודם. כל העבירות הן עבירות התנהגותיות, אשר אינן דורשות תוצאות לצורך התהוותן, ומטרתן היא להגן על הציבור מפני תקיפות ע"י בע"ח המצויים בחזקת אנשים, וכלבים בפרט. היינו, בכל העבירות, הרכיב ההתנהגותי הוא זה שמגבש את העבירה.

באשר לעובדות הפרטניות של כתבי האישום, ברור כי המדובר באירוע אחד. שתי התקיפות של הכלב, אירעו באותו המקום, באותו המועד ובסמיכות זמנים יחסית. כך, בכתב האישום הנוכחי מתואר כי הכלב תקף את המתלוננת בשעה 11:30 לערך, ואילו בכתב האישום בתיק הקודם מתואר כי הכלב שוטט באותו ישוב בשעה 13:22 ובאותו המועד תקף את הפקח. עוד אינדיקציה לכך שמדובר באירוע אחד היא העובדה כי שני האירועים מופיעים בענייננו במסגרת אישום אחד, בסדר כרונולוגי.

מעבר לכך, העבירה בה הואשם הנאשם אינה עבירה "רגעית" המסתיימת בנקודת זמן מוגדרת כלשהי, אלא מדובר בעבירה הממשיכה להתקיים כל עוד הנאשם ממשיך שלא לנקוט אמצעי זהירות בחיה, משמע עסקין במחדל מתמשך. לא התקיים אירוע "מנתק" כלשהו המפריד בין חלקו האחד של כתב האישום לחלקו האחר. שני החלקים נובעים מהמחדל המקורי שהתרחש באותו מועד, של אי נקיטת צעדי הזהירות למניעת הגעת הכלב למקום שבו ינשך עובר אורח.

לאור כל האמור לעיל, משהנאשם הועמד לדין בגין המחדל המתואר בכתב האישום, אדרבא משהורשע בגינו, אין רבותא לכך שלא כל התוצאות של מחדל זה באו במשפט הקודם, ודין טענת הסיכון הכפול, וגם טענת "כבר הורשעתי", להתקבל.

בנסיבות אלה, כתב האישום מבוטל.

באשר לבקשת ההגנה לחייב המאשימה בהוצאות, ככל שהיא עומדת עליה, יש להגישה באופן מנומק, הן ביחס לעצם הזכאות לפיצויים והן ביחס לאומדנם.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, 12/2/17, בלשכה, בהעדר הצדדים.